

Moordgesprek

en

nog wat verhalen

MOORDGESPREK

en nog wat verhalen

Peter Pangels

Inhoud:

Moordgesprek pagina 5

Kwekkelman & Co. pagina 111

Toevalsvlucht pagina 160

Met dank aan mijn schoonzoon Harrie Heikens
voor zijn adviezen en technische hulp.

Behaaglijk leunde hij achterover, vouwde zijn handen achter zijn nek en spande zijn spieren. Heerlijk was het hier zich een korte tijd te kunnen ontspannen.

Zijn wagen stond schuin achter hem tegen het trottoir geparkeerd en kon hij op die manier met gemak en zonder veel zijn hoofd te moeten draaien een oogje in het zeil houden.

Hij had zich loom en lui op een houten roodgeverfde bank geïnstalleerd, deze rode banken gaven de boulevard iets frivools zoals men bij de middellandse zee aan kan treffen maar dit was toch echt wel Holland. Hij bekeek met opperste tevredenheid en ook met een zekere trots naar zijn nagelnieuwe Bentley-cabrio die met weggeklapte kap in de namiddagzon stond te glanzen. Het flanerende publiek dat de trottoirs bevolkte liet duidelijk van haar bewondering blijken en er was zelfs zo nu en te horen dat er jaloerse opmerkingen werden gemaakt over dit opvallende voertuig.

Duidelijk geamuseerd hoorde de man dit alles aan, inderdaad dat ding had een paar losse centen gekost, dat wel, maar hij had zich makkelijk de aanschaf van zo'n dure bolide kunnen veroorloven. Hij beschouwde dit als een soort van beloning voor al zijn risico's en gevaren die hij in de achtergelegen periode had moeten doorstaan.

Het was evident dat deze man van de goede dingen des levens intens kon genieten en ongetwijfeld dit alles zich nooit meer zou laten afpakken, het klinkt

vreemd, maar hij straalde dit gewoon uit. Tevreden maar ook met een soort van vastberadenheid zag hij zijn toekomst tegemoet omdat hij zijn slag had geslagen. Deze man kon nog niet vermoeden dat zijn toekomst soms beperkingen had. Ja, Ka had gegronde redenen om tevreden te zijn, alle zaken die hij de laatste tijd had ondernomen waren met succes afgerond en nu ebde langzaam de opgehoopte spanning weg.

Deze middag was hij met open kap een ritje aan het maken toen hij de onbedwingbare behoefte voelde om zo maar ergens te stoppen, uit te stappen en hier dus aan de brede boulevard waar hij nu met een slakkengang reed zich op één van de vele banken te installeren en dan een beetje weg te dromen.

De deinende zee maakte hem rustig en vooral het voorbijkomende vrouwvolk trok zijn waarderende en speciale aandacht en goed beschouwd bestond er een zekere overeenkomst wat waardering betreft ten opzichte van zijn kostbare auto en het vrouwendom. Algemeen gesproken wordt hierbij geen specifiek geval bedoeld want schoonheid was volgens deze man universeel, tenslotte was hij iemand die als kunstminnend bekend stond en daarvoor dan ook de geldbuidel trok.

Nou, dat had hij dan ook gedaan bij de aanschaf van die peperdure wagen, hij beschouwde dat handgemaakte Engelse stuk techniek ook als een soort kunstwerk. Dat kan ook gezegd worden van het optrekje in Wassenaar waar hij onlangs een

aantal kunstwerken had ondergebracht.

De chique geklede dame die nu met elegante passen kwam aangetrippeld zag hij eigenlijk op het laatste moment toen zij al vlak naast hem bij de bank stond. Zijn aandacht werd namelijk getrokken door een prachtig en statig zeiljacht dat tussen de havenhoofden door de zee instak waarbij de witte zeilen fel afstaken tegen de al laagstaande zon.

Een schittering trok over het water dat veroorzaakt werd door de kalme golfslag, er stond een matige wind uit het zuidwesten en het leek hem bijzonder aangenaam om met dit rustige zomerweertje de zee op te gaan en verkoeling te zoeken.

Verder kan zonder overdrijving gezegd worden dat zeezeilen tot één van zijn grote passies gerekend kon worden en op de tweede plaats kwam hierbij ook nog het scubaduiken wat hij intensief in de meer tropische streken fanatiek beoefende.

Voorals dat laatste zal in dit verhaal een belangrijke plaats innemen.

Enfin.

Al vanaf de schoolbanken kende Ka zijn boezemvriend Aage. Zelfs toen zijn vriend na zes jaar bij de onderzeedienst als torpedomaker had gediend en daarna naar Australië was geëmigreerd hielden zij contact.

Zowel Ka als Aage waren in het bezit van een zeewaardig zeiljacht, alleen Aage was in de gelukkige omstandigheid om in zijn tweede vaderland een groot en goed uitgerust schip aan te schaffen nadat hij een nogal forse erfenis uit

Holland had gekregen. Met dit schip kon hij grote tochten in het zuidelijke oceaangebied maken en zich daarbij bezig houden met scubaduiken, net als zijn vriend Ka. Zijn grootste hobby was naar wrakken uit de tweede wereldoorlog duiken. Op uitnodiging van Aage was Ka naar Australië vertrokken om daar zijn vakantie met hem door te brengen en aan een soort van avonturentocht deel te gaan nemen. Nou, dat was eerlijk gezegd dan wel behoorlijk uit de klauwen gelopen, achteraf gezien.

Resoluut stapte zij op de bank af, stopte een kort ogenblik en wierp een vorsende blik op de zitbank alsof zij zich er van wilde overtuigen of die wel schoon en niet bevuild was door de zwermen rondstruinende hongerig krijsende meeuwen die op zoek waren naar iets eetbaars wat door nonchalante badgasten achteloos was achtergelaten.

Plotseling nadat zij kennelijk een besluit had genomen nam zij naast hem plaats en sloeg haar beslist prachtige benen elegant over elkaar en een kort moment kruisten hun blikken elkaar.

Beleefd schoof hij een beetje verder op hoewel er meer dan voldoende ruimte was voor vier of vijf personen, hij wilde haar wat extra ruimte geven en vooral geen opdringerige indruk maken. Een ogenblik kreeg hij de indruk dat haar gezicht iets bekends voor hem had maar hij zou zo gauw niet weten hoe dat kwam.

Zogenaamd ongeïnteresseerd keek hij nu strak met neutrale blik voor zich uit over het golvende water

en was zich nu op een vreemde voor hem onverklaarbare manier sterk bewust van de aanwezigheid van deze opmerkelijke dame. Zijn reukorgaan werd nu ook nog geprikkeld door de aangename lucht van een beschaafd en ongetwijfeld duur parfum waardoor zijn fantasie wel lichtelijk op hol sloeg. Het viel niet te ontkennen dat van het ene op het andere moment hier op deze plek, op die houten bank met dat fraaie uitzicht op de zee, een bepaalde spanning was ontstaan waarmee deze man niet zo snel raad wist. Hij werd zich plotseling weer bewust van zijn eigen onzekerheid ten opzichte van vrouwen.

We kunnen gerust aannemen dat de man zich ergerde vanwege zijn eigen houterige manier van reageren en omdat het hem in feite ontbrak aan initiatief en flair om een poging te ondernemen een gesprek te starten met zijn buurvrouw, het zou beslist het proberen waard zijn.

Wel beste mensen, de kans werd hem alsnog geboden, met andere woorden: het contact werd door haar gelegd! Toeval?

Hij hoorde hoe zij haar duur uitziende strandtas openritste en wierp een snelle schichtige blik in haar richting en werd daarbij werkelijk getroffen door haar charmante verschijning.

Zij was gekleed in een uiterst kort en luchtig rode zomerjurk wat op een geraffineerde manier aan de bovenkant een zo'n diepe insnijding vertoonde dat men gerust van een décolleté avant la lettre kon spreken. Daarbij droeg zij ook een paar

opengewerkte rode zomerschoentjes met halfhoge hakken en had blijkbaar de typische gewoonte voortdurend, terwijl zij zo zat, haar voeten op en neer te bewegen wat hem nog meer in verwarring bracht omdat zijn blik nu toch wel ongewild door dat bewegen op haar benen werd gevestigd. Ze had een sigaret uit een pakje genomen en het leek wel of ze op zoek was naar een aansteker in die grote tas en het niet kon vinden tussen al die typische vrouwentroep dat gewoonlijk in zo'n strandtas te vinden is.

Na lang en intensief zoeken keek ze met een soort van verontschuldigende blik in zijn richting. Hij vroeg zich af of er werkelijk geen aansteker te vinden was geweest en dit alles misschien doorgestoken kaart was.

Het was, verdomd als het niet waar was, voor het eerst dat hij spijt had dat hij niet rookte en haar dus niet van dienst kon zijn. Gemiste kans, zeg nou zelf.

Overigens vond hij goed beschouwd het beslist een minpunt van die dame dat zij rookte. Met een diepe zucht stopte zij de sigaret weer terug in het pakje toen zij het hulpeloze gebaar van zijn handen zag waarmee hij als het ware aangaf dat hij haar helaas niet van dienst kon zijn en draaide zich met een glimlach half in zijn richting.

“Slechte gewoonte van mij, ik besef dat maar al te goed, probeer te stoppen maar het lukt mij niet altijd. Het is bij wijze van spreken één van mijn slechte gewoonten.” Ze sprak met een opvallende melodieuze en diepe stem waarin een ondertoon

van een bepaald sarcasme viel te bespeuren.

Fascinerende vrouw.

Hij zag nu dat zij groene ogen had en het bruine haar in een paardenstaart droeg waarbij het ook al opviel dat aan haar oren een paar grote en bijzonder fraaie oorringen bevestigd waren die flonkerden in de zon. Hij betrapte zich op de gedachte dat hij wel eens graag zou willen weten wat er bij haar nog meer voor slechte gewoonten waren.

In een opwelling, hij begreep zelf niet waar hij de moed vandaan haalde, spreidde hij discreet zijn armen en legde die op de leuning waarbij hij bijna met zijn rechterhand haar linkerschouder beroerde. Tot dan toe had hij nog geen woord gesproken.

“Mijn stiefvader verkocht vroeger in zijn occasionbedrijf ook dit soort van exclusieve wagens, na zijn dood is de zaak verkocht aan een broer van mij die ook nog officieel dealer van dat merk is geworden.”

Ze zuchtte diep en keek met grote interesse naar zijn auto terwijl hij nu toch duidelijk een klein stukje in haar richting opschoof waarbij zijn hand zich nu vlak bij haar nek bevond.

Ze merkte het niet, tenminste dat dacht hij omdat zij totaal niet reageerde op zijn toenadering.

Nog steeds zei hij geen woord en keek nu wel openlijk naar de vrouw zo dicht naast hem en het leek wel alsof hij bedwelmd was door haar aanwezigheid.

“Zo te zien heeft u zich wel de allerduurste uitvoering aangeschaft, ik denk dat we kunnen

spreken van minstens twee-en halve ton, dus logisch geredeneerd moet u toch wel een gefortuneerd man zijn en ik neem aan dat u echt niet uw laatste centen in zo'n wagen hebt gestoken, of zie ik dat verkeerd?"

Zelfs deze openhartige en wellicht toch wel pertinente vraagstelling die dus zonder enige gêne werd gedaan, veroorzaakte totaal geen enkele ergernis of reactie bij deze man en het leek er zelfs op of hij geamuseerd door totaal andere gedachten in beslag werd genomen. Zijn belangstelling voor haar was nu duidelijk van zijn gezicht te lezen en dat kwam meer door de manier waarop zij sprak en bewoog wat hem zo intrigeerde; niet de inhoud van haar woorden, dat ging aan hem voorbij. Zij ging onverstoorbaar door met haar opmerkelijke monoloog.

Vanuit de nevelige verte kwam nu vanachter de kim een groot donker gevaarte, het leek wel of het heel langzaam uit het water oprees maar dat kwam natuurlijk omdat dit schip vanaf de horizon gezien recht op de haven afvoer en steeds beter en dus groter in zicht kwam.

Het was Aage die al na een korte inspectie van het torpedoruim ontdekte dat de enige torpedo die nog aanwezig was in feite een nepperd was, anders gezegd een gigantische losse flodder van pak hem beet een metertje of acht - negen. De springstof en het aandrijfmechanisme met de perslucht tank waren niet aanwezig en alleen aan springstof moest

er wel 1000 kilogram zijn geweest. Die Duitse torpedo's waren perfect ontworpen en heel wat efficiënter dan bijvoorbeeld de Amerikaanse, dit even terzijde. Aage deed dat bij Ka allemaal haarfijn uit de doeken want daarvan had hij veel verstand.

De romp van deze reuzesigaar vertoonde een enorme scheur van minstens drie meter en er puilden een zwikkie ronde zwarte schijven uit die er oorspronkelijk beslist niet in thuis hoorden en een aantal daarvan was verspreid op de vloer terechtgekomen tussen allemaal door het zeewater aangetaste onderdelen. Alles was bedekt met een soort van aangroei waar door de oorspronkelijke functie niet meer vast te stellen was.

Vijf en zestig jaar had dit wrak liggen roesten hier in de zuidelijke oceaan bij een van de vele koraaleilanden waar in de loop van duizenden jaren zich prachtige lagunes hadden gevormd. Het waren in de oorlog tegen de Amerikanen uitstekende schuilplaatsen geweest waar regelmatig gebruik van werd gemaakt om bepaalde noodreparaties uit te voeren.

Zo ook waarschijnlijk deze Duitse U-188 die hier bij dit paradijsachtige eiland op een dramatische manier aan haar einde was gekomen.

De commandoren was voor de helft weggeslagen wat een aanwijzing zou kunnen zijn dat de Amerikaanse luchtmacht deze boot in die schuilplaats had ontdekt en een voltreffer had weten te plaatsen waarna zij rechtstandig naar de bodem was gezonken in dit tamelijk ondiepe water.

De intrigerende vraag was hoe dit schip hier in die zuidelijke wateren was gekomen en met welk doel. Volgens Aage gingen er tegen het einde van de oorlog, in 44 en begin 45 verschillende Duitse onderzeeërs op weg naar Japan met belangrijke grondstoffen voor de Japanse oorlogsindustrie aan boord waaraan daar een nijpend gebrek was. Deze schepen waren dus niet meer op vechtmissie maar probeerden aan totale vernietiging te ontsnappen en Japan te bereiken, Duitsland was toen al praktisch verslagen en lag in puin.

De Australische tweeling probeerde eerst via de verwoeste commandotoren in de duikboot af te dalen maar moesten die poging opgeven. Een enorme wirwar van verwrongen staalplaten, buizen en leidingen versperden de toegang. Het zou levensgevaarlijk zijn geweest omdat er dan een grote kans was dat de persluchtcilinders op hun rug ergens achter zouden blijven haken waardoor een scuba-duiker in grote moeilijkheden kan komen.

Bij verdere verkenning van het wrak was het Ka die op het voorschip het geopende grote luik ontdekte. Volgens Aage was dat luik bedoeld om torpedo's aan boord te brengen en kon tevens als noodluik worden gebruikt. Het wrak lag niet diep, minder dan 20 meter in glashelder water en zelfs op die diepte was alles duidelijk waar te nemen. Ze hadden ook nog sterke onderwaterlampen bij zich om het binnenste van de boot te kunnen onderzoeken; bij hun onderzoek gebruikten zij het

modernste materiaal.

Aage had al direct gewaarschuwd zeer voorzichtig te zijn omdat na al die jaren het zeer goed mogelijk was dat de ontstekingen van springstof zeer onstabiel konden worden en dat een klap of het verplaatsen van materiaal fatale gevolgen kon hebben. Het zou werkelijk niet de eerste keer zijn dat een stel sportduikers op die manier aan hun eind was gekomen.

Met verbazing bekeken en betastten Ka en zijn vriend de zwarte schijven die volgens hun inschatting ongeveer een kilo moesten wegen. Er moesten wel honderden of wellicht duizenden van die vreemde dingen in die torpedo zijn geladen. Raadselachtige zaak en ze besloten er een paar mee te nemen voor nader onderzoek.

Op dat cruciale moment voegden de twee broers zich bij hen in de torpedoruimte nadat ze hun poging hadden opgegeven om via de toren af te dalen. Niet veel later ging men gezamenlijk terug naar het jacht van Aage, het werd hoogste tijd om de persluchtcilinders op de compressor aan te sluiten.

Ieder van hen had een schijf bij zich.

“Misschien heeft u zich al uit de zaken teruggetrokken maar daar lijkt u mij toch wel wat erg jong voor, maar wellicht een enorme klapper in de financiële wereld gemaakt of was er sprake van dat er eerst een moordende concurrentie moest worden uitgeschakeld? Maar ik weet het, ik zit maar wat hardop te fantaseren, zo ben ik nu

eenmaal en u hoeft zich beslist hiervan niets aan te trekken hoor.”

Zij draaide zich nu helemaal naar hem toe en hij voelde zich plotseling heel erg warm worden, een vreemde tinteling trok door zijn lichaam.

Nu pas drong het tot hem door dat deze verleidelijke schoonheid hem toch wel openlijk aan het uithoren was over zijn maatschappelijke en financiële situatie.

Haar woorden over een moordende concurrentie deden hem huiveren ondanks dat hij het zo warm had gekregen, het was alsof hij nu uit een soort van diepe slaap ontwaakte. Hij sperde zijn ogen wijd open en staarde over haar heen in de trillende lucht. Twee meeuwen vochten daar met flitsende vliegbewegingen en op topsnelheid om een stuk brood, het was alsof zich daar hoog boven het trottoir een strijd op leven en dood afspeelde. De dood, daarmee had hij een afgrijselijke ervaring opgedaan, de dood daarvan wilde hij zich nu losmaken, van zich af werpen, niet meer omkijken. Alleen wat voor hem in de toekomst lag was nu belangrijk geworden.

Toen zij in de lagune aankwamen lag er al een ander schip met twee Australische broers, Vincent en Nol waren ook van Nederlandse afkomst en net zoals zij ook sportduikers en na de kennismaking werd er besloten om gezamenlijk, dus met zijn vieren het water bij dit rifeiland te gaan verkennen. Op een niet te verklaren manier vond Ka die tweeling, dat waren ze dus, niet zo sympathiek

maar wilde tegenover zijn vriend dit niet laten blijken. Tenslotte zouden zij na twee dagen weer terugvaren naar Australië.

Tot nu toe had hij nog geen woord gesproken en alleen door houding en gebaar laten blijken dat hij zeer van deze dame gecharmeerd was en dat zij zijn volle aandacht had, haar geklets was voor hem totaal niet opportuun.

Er streek nu een lichte bries over de boulevard wat een aangename afkoeling gaf, hij merkte dat zij rilde en hoewel het absoluut niet koud was haalde ze een fraai vrolijk gekleurd sjaaltje uit haar handtas en knopte het om haar gebruinde hals.

“Het was geen moordende concurrentie maar wel moord op mijn vriend Aage en het ging in dit geval, zoals zo dikwijls bij geweld, om een grote hoeveelheid geld, om precies te zijn: het betrof een goudvondst!”

Het zal altijd wel een mysterie blijven waarom Ka plotseling tegenover een wildvreemde de behoefte voelde om zo openhartig te worden.

Voor het eerst sprak hij tegen haar en we kunnen gerust van een opzienbare mededeling spreken en hij deed dit zonder een spoor van emotie te tonen; of het hem totaal niet interesseerde hoe zijn buurvrouw hierop zou reageren.

Een vreemd soort gesprek tegenover een vreemde, dat wel.

Als jullie mochten denken dat zo'n bizarre opmerking als een bom in zou slaan, nou dan

vergissen jullie zich dan mooi. De dame tegen wie hij zo sprak vertrok geen spier van haar knappe gezicht en gaf nergens commentaar op en het was alsof een dergelijke mededeling aan haar gedaan de gewoonste zaak ter wereld was.

Ja ja, in de natuur heb je nu eenmaal vreemde vogels en het was wel duidelijk dat er hier toch sprake moest zijn van een gestoord gevoelsleven en dan hebben wij het niet over één persoon in dit specifieke geval.

Je zou toch minstens verwachten dat over wat hij blijkbaar zonder enige emotie vertelde bij de vrouw schrik en verbijstering zou veroorzaken.

Totaal geen reactie bij haar en ze babbelde rustig verder alsof moord bij haar eigen familie dagelijkse kost was, ja men zou zelfs kunnen beweren dat het er op leek of wat Ka vertelde voor haar geen nieuws was.

De dame begon nu werkelijk los te komen.

“Ben vorige maand met een bevriend echtpaar met hun jacht de zee op geweest, fantastische ervaring en ook nog prachtig weer om te zeilen maar ik ben helaas volkomen afgeknapt, ga nooit meer mee.

Toen wij weer terug in de haven waren ging zijn vrouw even op bezoek bij een vriendin die vlakbij op een ander jacht was en ik bleef bij hem op de boot om met hem alles op te ruimen en schoon te maken.

Om een lang verhaal kort te maken; hij kon zijn handen niet thuis houden en geloof het of niet, ik raakte verwikkeld in een ordinaire vechtpartij

omdat ik daarvan niet gediend was. Wat toen gebeurde is ongelooflijk.

Hij struikelde over een vol bierblikje dat van de tafel was gevallen tijdens dat gedoe met hem en knalde met zijn hoofd tegen de rand van de kaartentafel.

Fataal ongeluk, maar het was wel een bijzondere en indrukwekkende begrafenis, dat wel.”

Ze zuchtte diep en keek toch wel diep bedroefd met die speciale ogen van haar hem aan en greep als in een opwelling zijn hand alsof zij bij iemand steun wilde vinden.

Geschrokken trok Ka zijn hand terug en het besef drong tot hem door dat er met deze dame wat meer aan de hand was dan het zo oppervlakkig leek.

Was dit wel een toevallige ontmoeting?

Tot zijn grote schrik bleek bij het vervolg van dit gesprek dat inderdaad toeval geen rol speelde.

“Via mijn broer kon ik makkelijk aan jouw adres komen omdat er het laatste half jaar maar zes wagens van dit type verkocht waren en het niet moeilijk was om dat uit te vogelen, alleen dat rijtje van zes kopers checken en bij de derde klant was het al bingo. Slim van mij, vind je niet?

Je naam wist ik al van Vincent, mijn man, dat had hij mij vlak vóóordat jij hem en Nol uit de weg ruimde al per skype doorgegeven. Ik wist alles ook van die schat die jullie hadden ontdekt en ook dat jij later in Holland het eerst wat je zou kopen een peperdure Bentley was en dat je vriend een watersportcentrum en duikschool in Australië wilde

beginnen, geld zat, of niet soms?

Hij vertelde ook van dat het duikongeluk met Aage, tragische gebeurtenis dat wel en dat jij Vincent en Nol van kwade opzet beschuldigde. Het is nu bijna een jaar geleden dat ons zeiljacht is verdwenen en er is nooit meer iets vernomen van wat er met mijn man en zwager is gebeurd. Totaal van de aardbodem weggevaagd en door de autoriteiten is er na een paar maanden niet meer gezocht maar ik kon hier onmogelijk genoeg mee nemen.

Dat skypegesprek met Vincent was voor mij niet te bewijzen en de politie vond dit niet belangrijk genoeg om verder te rechercheren hoewel ze wel het graf van Aage op dat eiland hebben gevonden. Van zijn boot en die vriend, dus dat was jij, was geen spoor meer te vinden en in geen enkele haven in Australië was zo'n jacht binnengelopen."

Het leek wel of Ka totaal verkrampt was en het niet tot hem doordrong dat er nu een groot gevaar dreigde van deze vrouw, hij had dit nota bene zelf uitgelokt door over de dood van zijn vriend en dat goud te beginnen toen zij over moordende concurrentie begon. Er had beslist een soort van kortsluiting in zijn hersens plaatsgevonden waardoor hij niet meer normaal reageerde. Hij haalde zijn wijd uitgespreide armen van de leuning en plaatste zijn handen naast zijn lichaam op de bankzitting en het was alsof hij zich klaarmaakte om snel overeind te komen. Wellicht was er zelfs sprake van een soort van paniek bij hem en bereidde hij zich voor om te vluchten.

Die avond was er groot feest aan boord bij de tweelingbroers. Flessen wijn werden er open getrokken en er heerste een uitgelaten stemming. Het was nauwelijks te bevatten dat er nu een enorme schat onder het wateroppervlakte lag te wachten om omhoog gehaald te worden. Het was Ka die eerder die dag de door hem omhooggebrachte schijf aan nader onderzoek onderwierp en met een ijzervijl dat ding begon af te vijlen waardoor er plotseling een typische rode glans tevoorschijn kwam.

“Goud, goud, verdomd man dat is goud!” Ze begonnen alle drie gelijktijdig tegen hem te schreeuwen en dansten als een stel halve zolen door de kajuit. In no time waren alle vier de schijven die ze hadden meegenomen schoongemaakt. Het was nu toch wel duidelijk dat er een schat was gevonden die vanaf de laatste oorlogsjaren daar in die U-boot op deze mannen had liggen te wachten.

Er werd nadat ze weer tot rust waren gekomen besloten de volgende dag de zaken praktisch aan te pakken en met behulp van een sterk net de lading te gaan bergen. Er werd voorzichtig geschat dat de klus met twee dagen geklaard zou zijn. Ze wilden de schijven over de twee schepen verdelen en als ballast boven de kiel opslaan zodat het leek alsof er extra ballast was aangebracht. Door de zwarte kleur zou dat ook nog niet opvallen bij eventuele nieuwsgierigen.

“Die man van jou heeft kennelijk wat vergeten te

vertellen.” Ka sprak op langzame en fluisterende toon en had de grootste moeite om de juiste woorden te vinden.

“De dag voordat wij met het bergen van de lading wilden beginnen gingen Vincent en Nol met harpoens op visvangst want we wilden er nog een feestmaaltijd van maken.

Op het laatste ogenblik ging Aage ook mee. Omdat er aan boord nog veel te doen was ben ik niet meegegaan, gelukkig voor mij want anders was ikzelf gegarandeerd ook door een ”ongeluk” met een harpoen omgekomen.

Die Vincent van jou met zijn broer kwamen na een half uur zogenaamd in grote paniek weer boven water en sleepten het lichaam van mijn vriend met zich mee. Een harpoen was dwars door zijn bovenlichaam geschoten, hij was al dood voordat zij weer boven kwamen.

Terwijl zij aan het jagen waren met hun harpoens kwam Aage “onverwacht” vanachter het wrak aangezwommen toen op het zelfde ogenblik een van die twee broers zijn wapen afschoot op een grote vis, die op een haar miste en vervolgens Aage dodelijk werd getroffen.

Dat vertelden zij en het viel mij wel op dat die zogenaamde paniek wel gespeeld leek. Zij gingen gewoon weer zonder zich verder om het slachtoffer te bekommeren terug naar hun eigen schip en lieten mij volkomen verbijsterd achter bij het lichaam van Aage.

Vreemde reactie, vreemde reactie.” Ka sprak nu met gesloten ogen alsof hij dit alles moeilijk met

open ogen kon uitspreken.

“Heb in mijn eentje hem moeten begraven, Vincent en Nol lieten zich niet meer zien en bleven op hun schip; zéér verdacht, zéér verdacht.

Omdat ik ze niet meer vertrouwde heb ik toen mijn maatregelen genomen, ik wilde op een eventuele aanslag op mij voorbereid zijn, helaas, wat ik dus vreesde gebeurde ook.”

Vincent ging nog die zelfde avond uitgebreid met zijn vrouw in Australië via zijn computer skypen en in de nacht die volgde gingen de twee broers te water en zwommen met snorkels in de richting van het andere jacht. Hun harpoengeweren hadden ze schietklaar meegenomen.

Heel bedachtzaam tilde ze nu met haar linkerhand de tas op en met haar rechter hand was ze intensief bezig met iets zwaars in die grote tas en het leek alsof ze moeite had dat gevonden ding op te tillen. Het wapen met daarop een geluiddemper is niet eenvoudig op de tast in zo'n tas goed te richten. Ka zag met toenemende verbazing hoe ze in die tas aan het graaien was en vroeg zich af waarom ze zoveel moeite deed om een aansteker te vinden. We kunnen gevoeglijk aannemen dat dit hoogstwaarschijnlijk wel zijn laatste gedachte moet zijn geweest.

Ze spande de haan van het pistool en in één beweging duwde ze de tas tegen zijn rechterzijde en haalde tegelijkertijd tweemaal snel de trekker